

Embedsfølelse derefter, og med de svage Sager, som Retsbetjentene paa fast Løn have, kan man ikke friggjøre sig for, at et saadant Raisonnement et eller andet Sted kan være muligt. Endnu en tredie Ting er der, hvorfor det forekommer mig klart, at man skal give Embedsmændene akkurat, hvad de skulle have, hverken Mere eller Mindre, nemlig at der kan tænkes Embedsmænd, som kunde ønske at spare paa Portogodtgjørelse; der kunde tænkes Embedsmænd, som, naar de have 2—300 Kr., kunde ønske at spare 50 Kr.; men det er jo heller ikke Meningen. Og endelig, selv om en Mand faar en rund Sum, der for Diebliffet er nogenlunde tilstrækkelig, bør man ikke lade være ude af Betragtning, at alle Forretninger i de senere Aar voxe i en overordentlig Grad og dermed alle Udgifter til Kontorhold, deriblandt ogsaa Porto, saa at, selv om en saadan Sum for Diebliffet vil være tilstrækkelig for ham, kan den om nogle faa Aar vise sig langt fra at være tilstrækkelig. Er imidlertid Summen først slaaet fast, og er den forsvunden i Kontorholdsogodtgjørelsen, saa faar Embedsmanden aldrig Mere. Spørgsmaalet er, som sagt, for mig ligefrem det: skal en Embedsmænd have fuld Godtgjørelse for sin Porto eller ikke? Det Spørgsmaal kan kun faae et Svar, nemlig at han skal have det, og da ser jeg ikke nogen rigtigere og forstandigere Maade at bestemme Godtgjørelsen paa, end ved at sige: Vær saa god, kom med Postvæsenets Kvitteringer for, hvad Du har betalt. Jeg er gaaet lidt vidtløftigere ind paa dette Spørgsmaal, fordi det er af Bigtighed, og man tør vel haabe, at Afgjørelsen ikke er slaaet fast for evig Tid, men dernæst har jeg gjort det, fordi Folkethingets Udvalg har motiveret sine Nedsættelser paa en saa høist besynderlig Maade, nemlig kun derved, at, naar der er Embeder af samme Størrelse, skulle de ogsaa omtrent have de samme Portoveerlag, og er der et Embede, der er noget mindre end et andet, knapper man Noget af. Det er imidlertid aabenbart, at der er mange andre Forhold, som bør tages i Betragtning ved Spørgsmaalet om, hvor meget en Embedsmand skal bruge til Porto, end Jurisdiktionens Størrelse. Jeg skal f. Ex. nævne et Moment, nemlig om Amtmanden bor i samme By som vedkommende Retsbetjent eller ikke. Det har ikke uvæsentlig Betydning, fordi en Retsbetjent har meget stor Korrespondance med Amtet, og bor Amtmanden i samme By, bruges der jo ingen Porto dertil. Ligeledes kan det ansøres som et Moment, om en Jurisdiktion bestaar af mange eller faa Sogne. Retsbetjenten faar nemlig en stor Masse maanedlige Indberetninger fra Sognekogder, Brandfogder osv. fra hvert enkelt Sogn. Nordre og Søndre Birk her ved Kjøbenhavn f. Ex., der høre til de største Retsbetjentembeder, bestaa af ganske faa Sogne og have derfor ikke nær den Korrespondance med Sognene, som der f. Ex. er ved en Jurisdiktion

i Sylland med 14 à 16 Sogne. Den Betragtning, at Jurisdiktioner af lige Størrelse give lige store Portoudgifter, kan jeg altsaa ikke gaa ind paa. Den ærede Minister sagde, at selv om man maatte dele den Ansættelse, at Portoen indtil Videre burde betales efter Regning, vilde det ikke være rigtigt nu at forsøge en Forandring i Lovforslagets Bestemmelse om Portogodtgjørelsen. Deri er jeg enig med den ærede Minister, og jeg har ikke tænkt paa hverken i dette Spørgsmaal eller ellers at stille noget Forslag, men jeg vil dog henstille her til de Retsbetjente, der berøres af denne Lov, at vedblive med at føre Regnskab som hidtil over deres Portoudgifter for en Gang i Tiden at kunne godtgjøre, hvorvidt og hvad de have maattet lægge til af deres egen Lomme. Det vil ikke være uden Betydning, at et saadant Regnskab føres, og af dem, der ikke ere opmærksomme derpaa, vil det aldrig senere kunne godtgøres, hvad de have brugt; thi faar man først en rund Sum, hører hele Regnskabsførelsen med Hensyn til Portoudgifter og Brugen af Tjenestefrimærker op.

Den Gang denne Lov var til første Behandling i Folkethinget, var der et æret Medlem der, et mangeaarigt Medlem af Kontorholdsudvalget, der tog Ordet, som han selv sagde, ikke saameget for at udtale sig om Loven, som for at kunne anstille nogle Betragtninger med Hensyn til de Udtalelser, der havde fundet Sted her i Landsthinget. Det ærede Medlem, som der ind paa en Kritik af Landsthingets Behandling af Lovforslaget i forrige Samling, en Kritik, som, jeg skal ikke negte det, forekommer mig mildest talt høist besynderlig, og som jeg, især da jeg tillige personlig blev fremdragen i dette Spørgsmaal, ikke kan undlade at vise tilbage. Jeg vil forudsætte den Bemærkning — jeg beklager ligeoverfor dette Medlem at burde gjøre det, fordi jeg har den allerstørste Høiagtelse for ham som en af vort politiske Livs Veteraner — at han der har været i høi Grad ubillig overfor Landsthinget. Man har naturligvis Lov til at udtale sig om et Lovforslag, men det synes næsten, som om det blev betragtet som et Indgreb i Folkethingets Kontorholdsudvalgs Ret, at Landsthinget ifjor gav sig af med at omtale Lovforslaget, saaledes som det kom fra Folkethinget. Han siger nemlig — med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Sætninger . . .

Formanden: Efter den Anledning, som ganske vist er givet ved Forhandlingen i det andet Thing, kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem kommer ind paa denne; men det ærede Medlem vil med mig erkjende, at det dog ikke er ønskeligt alfor meget her at gjøre Ytringer, der ere fremkomne fra Medlemmer i Folkethinget, til Gjenstand for Omtale.